

קבג:

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

עין משפט
גרי מצוה

טסורת הש"ס

(א) [לעיל כה.] (ב) [שבת כ. ד"א.] (ג) [לעיל עג., ד] [תוספתא ספ"ח., ס] [וכח: ד: ע"ג., ו] [גלס פ"ב מ"ג, מ"ד.] (ו) [גלס פ"ב מ"ג, מ"ד.]

הגהות הב"ח

(ב) גמ' ב' ממעט ליה מחמשה מיא: (ג) תיב' ד"ה לא שנו וכו' נראה דלר' יוחנן וכו': (א) באר טהור וכו' לר' עזר וכו': (ד) באר דקאמר רבי: (ה) ד"ה למא וכו' דמפשיט בהמה היה רובא שתהיה טהא מופשטת וכו':

לעני רש"י

מלש"ת ר"א. ט"ח.

מוסף רש"י

כהנים זריזים הן. שטלס היו בני מרה ומתקנים (שבת כ.) א': קאלין הן נבל. דמתיב הן (דברים לג) יורו מן השמים לעקב (שם ק"ד): א': דכיון שזמנא לעבודה כיוע שגמזו הלכות קודש ועובדין ק"ג. טרפה ששחטה מטמאה במוקדשין. מדרגתו (ע"ד ג"ג.) לא שנו. לעיל טמאה שחטתה על לקוטה הן שנקרע רובא טהורא. אלא שלא שייך בה. נאחמו מיעוט. כדי מעפורת אבל שייך כדי מעפורת חבור. ועדין הוא בטומאה (ובחיים כד.)

עולת העוף רבי אע"פ בר' שמעון צנור. וא"ת ומאי קושיא שאני התם דגזירת הכתוב הוא שלא להבדיל וי"ל דמשמע דלא מתיך אלף רוב קמולאס ולהכי פריך לגזור וה"ל לאזכורי רוב הנראה לעינים: אבל שירי בה כרי מעפורת א"א. נפרק דס

טמאת (ובחיים דף נד:) אמרינן אפילו שירי בה כרי מעפורת אינו טמא אלף מדרבנן: לא שנו א"א מליית אב"א עור חיים ור' יוחנן אמר אפילו עור נמי א"א חיים. נראה (ו) דר' יוחנן לא סגי בעור כרי מעפורת כמו בעליות אלף כל אחד למאי דחשיב לגבי דדיה סגי ולרין בעור ה' על ה' והשתא פריך שפיר כמון כי אמעט ליה מה' טפחים טהור (ו) דלוי בעור נמי סגי לרבי יוחנן כרי מעפורת לא ימישז בטמון דלוי כרי מעפורת פחות מה' כמו שמשמע באיכא דאמרי תקשה ליה לר' יוחנן אמאי טהור כי ממעט ליה מה' ולא הוא יותר מה' כשיש בו נמי ה' אמאי טמא הא אין בו כרי מעפורת ומיהו ל' לישב דלהאי לישנא סגי לר' יוחנן בעור נחשיבות מעפורת שהוא פחות מה' דמשמע לקמן והא דקאמר (ו) וכו' ממעט ליה מה' טהור א"ע"פ שם בו כרי מעפורת כגון דקא בעי ליה למשכז זב כדאמר לקמן לר"ל אבל לאיכא דאמרי לרבי יוחנן ולדאי בעי ה': (לעיל)

דלמא לא אתי אע"פ דרבי יוחנן כרי מעפורת א"א חיים. תימה לרבי דמאי פריך הא לא חיים עלה דמפשיט הנהמה (ו) והיה רובא שיהיה כולה מופשט וי"ל דהכא חיים שלא להפשיט הכנה שזו הוא נח וטלטל ולהפשיט: הא יותר סביר אחיה מחור ואבאי והא חיים. תימה לרבי דהיכי מדמה דין דיד להא דלחיי בה לעיל וי"ל דנראה לו לדמות דרי היכי דאמרינן דעור הקרוע חשוב כמחובר הכי נמי יתחא דעור המופשט ליתשז כמחובר ולהכי יד כאלו לא הופשט: עור שע"ל הצואר רבי יוחנן בן גורי אומר אינו חבור ואבאי הא חיים וקאי. וא"ת לרבי יוחנן נמי דאמר עור לא חלים מודה היכא שכבר חפר שטמא וכ"ש היכא שלא נקרע מעולם וי"ל דקס"ד שעל גב הצואר א"ע"פ שהוא יתקן מאליו לא גרע מעור שעדיין לא נתפר ולא נתחבר דעור כמחובר וכו' היכי דעור הנקרע הוא כחלים עור שעל גב הצואר נמי א"ע"ג דניתק מאליו הוא ליה למימר דהוי חבור ומשני כיון דעשוי לנתק מאליו גרע מעור הנקרע ולא הוי חבור: כ

עולת העוף רבי אע"פ בר' שמעון צנור. וא"ת ומאי קושיא שאני התם דגזירת הכתוב הוא שלא להבדיל וי"ל דמשמע דלא מתיך אלף רוב קמולאס ולהכי פריך לגזור וה"ל לאזכורי רוב הנראה לעינים: אבל שירי בה כרי מעפורת א"א. נפרק דס

עולת העוף רבי אע"פ בר' שמעון צנור. וא"ת ומאי קושיא שאני התם דגזירת הכתוב הוא שלא להבדיל וי"ל דמשמע דלא מתיך אלף רוב קמולאס ולהכי פריך לגזור וה"ל לאזכורי רוב הנראה לעינים: אבל שירי בה כרי מעפורת א"א. נפרק דס
דלמא לא אתי למעבד רוב שנים א"ל רב יוסף דקא אמרת גזירה שמא יאמרו מבילה בת יומא עולה קרעה מוכיה עליה ודקא אמרת עולת העוף לר' אע"פ בר' שמעון צנור ר' אבהו ור' יוחנן הן תא שמע המפשיט בברמה ובחיה בטמאה ובטהורה ברקה ובגסה לשטיח כדי אחיזה הא יתר מכדי אחיזה טהור אמאי ליגור דילמא לא אתי למעבד אלא כדי אחיזה וקא נגע בטומאה וקא נמי חייב ליה אי בטומאה דאורייתא תינת טמא בטהורה טהור בטמאה טומאה דאורייתא היא בטרפה טרפה בת ממויי היא אין כדאבוה דשמואל דאמר אבוה דשמואל טרפה ששחטה מטמאה במוקדשין ת"ש ר' רבי דוסתאי בן יהודה משום ר"ש אומר המפשיט בשרצים חבור עד שיפשיט את כולו הא בגמל אינו חבור לא תימא הא בגמל אינו חבור אלא אימא בעור שעל הצואר אינו חבור ור' יוחנן בן גורי היא אמר רב הונא משום ר"ש בר' יוסי היא שנו אלא שלא שירי בה כרי מעפורת אבל שירי בה כרי מעפורת חבור אמר ריש לקיש יוחנן אמר אפי' עור נמי לא חלים ורבי רבי יוחנן לריש לקיש עור טמא מדרם חיישב עליו לרצועות וסנדלים כיון שנתן בו איזמל טהור דברי רבי יהודה וחכ"א יעד שימעיטנו מחמשה טפחים כי ממעיט ליה (ו) מיהא טהור אמאי חלים כי קאמרי דחלים תיבא דקא צרי ליה להדיא הב"ע במקצע ובא לו דרך סביבותיו מתיב ר' ירמיה המפשיט בכמה ובחיה בטהורה ובטמאה ברקה ובגסה לשטיח כדי אחיזה הא יתר מכדי אחיזה טהור ואמאי לימא חלים תרגמה ר' אבין ראשון ראשון עושה גיפור מחייב רב יוסף עור שעל הצואר רבי יוחנן בן גורי אומר אינו חבור אמאי היא חלים וקאי אמר ליה אביי אימא סיפא וחכ"א חבור אלא אמר אביי בשומר העשוי לנתק מאליו קא מופלגי מר סבר הוי שומר ומר סבר לא הוי שומר מתיב רבי ירמיה יתנור שנטמא ביצד מטהרין אותו חולקין לשלשה וגורר את המפילה עד

וכשחור ומופרי הרי הוא כמתלה הלכך לא בטל שמו מעליו: שנקן זו איזמל. שהחמיל לנטלו טהור וא"ע"פ שעדיין יש בגדול תמשה על חמשה טפחים שהן שיעור למדרם עור דלמרינן נסובה (דף ע"ג.) להגד שלשה על שלשה השק ד' על ד' העור ה' על ה': עד שימעיטנו. דלא דמי לטלית דהתם קודם קריעה היה שמה טלית ועומדת להתכסות ונקריעהה בטל שמה הלכך חף על גב דשריירי בני קבול טומאה טהור מטומאה ראשונה אבל הכא כל שעה שם עור עליו הלכך עד שינטלנו מכשיעור: כי מיעטו מיהא טהור. וא"ע"פ שלא קרקו כולו אלף נחמד מראשיו: דקא לרי ליש להדיא. סודקו לארכו או לרחבו. כרי לשון סדק כמו כריא דחייבי בפסחים (דף טז.) וכמו גיליף חריש דלמרי זיקו בנס' ע"ז (דף נד.) דרך סביבותיו. דמו לא חלים שפיר: חלים. מחובר ועומד הוא לבשר: ראשון ראשון. המופשט עושה נפול הוי כנפרש לגמרי דהא אין סופו לחזור לבשר עור: הא חלים וקאי. דהא לא הופשט וקאמר דלוי חבור והנוגע בעור כנגד הצואר אינו טמא: א"ל אביי. ולדמותה מדרבי יוחנן בן גורי סיעיה מדרבנן: אלף אומר אביי. אי ספירא לן דחלים דכולי עלמא הוי חבור והכא טמאה משום דלא חלים והוא שעשוי לנתק מאליו ונשומר העשוי לנתק קא מופלגי דרבנן סברי א"פ"ה לא נפיל תורת שומר מיניה כל זמן שלא ניתק: סבור. מחמתו עשוי כלי א"ל בקדירה ומטלטל וכשבא לקובעו מעמידו בלחץ ומדביק טיט סביביו ומעבדו וקרי ליה טפילה שמתפלה ומחננה לו פלטר"א בלע"ז: חולקו שלשה. לכלי ענמו מצפנים דאי טפלים בגדול טמא דליכא רובא: וגורר אס העפילה. שדיבק עליו שגם היא מחננה וא"ע"פ שעדיין הוא עומד טהור: עד